

CRUCE și ÎNVIERE

Publicație a Comunității Bisericii
Române Unite cu Roma,
Greco - Catolică,
Roma –Labaro-- Euclide
◇◇◇
Anul VI nr. 6 (38)
Noiembrie - Decembrie 2011
Responsabil: Preot Serafim
Vescan Iulian

In hoc signo vinces

În acest semn vei învinge

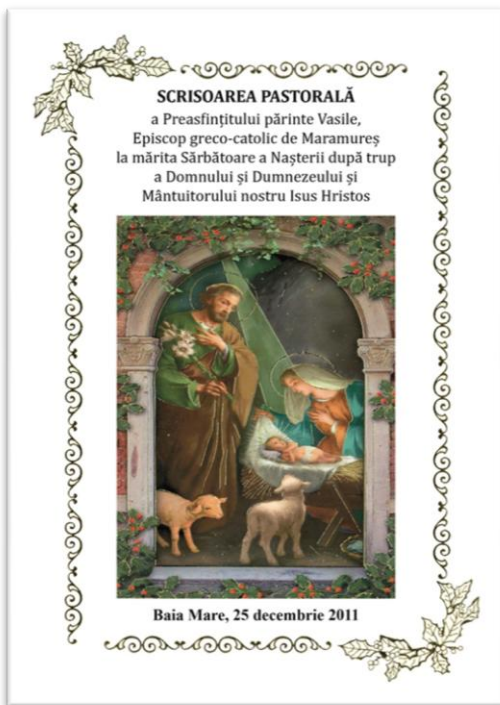
“ Tu ești Petru și pe această
piatră voi zidi biserica mea,
și porțile iadului nu o vor
birui. Ție îți voi da cheile
împărăției cerurilor ; orice
vei lega pe pământ, va fi
legat și în ceruri, și orice vei
dezlega pe pământ, va fi
dezlegat și în ceruri.”
(Mt. 16, 18-19)

Scrisoare Pastorală la sărbătoarea Nașterii Domnului

**† Vasile,
prin harul și mila Bunului Dumnezeu,
Episcop greco-catolic de Maramureș,
Onoratului cler împreună slujitor,
cuvioșilor călugări, călugărițe și persoane
consacrate,
iubiților credincioși greco-catolici și
tuturor creștinilor iubitori de Dumnezeu,
Har, pace și milă de la Dumnezeu Tatăl
și de la Domnul nostru Isus Hristos
cel născut din veșnicie din Tatăl
și la plinirea vremii din
Preasfânta Maică Fecioară!**

Iubiți credincioși, întâmpinăm și în acest an sărbătoarea Nașterii Domnului cu bucurie, în cântul duios al colindelor, în atmosfera plăcută a mediului familial și în speranța împlinirii vieții noastre personale. Perioada postului Crăciunului ne-a permis să ne pregătim pentru acest eveniment deosebit al istoriei lumii și istoriei mântuirii, căutând în viața noastră personală semnele chemării lui Dumnezeu și înțelegerea timpului în care ne aflăm în acest moment particular

Avacum, Sofonie, Agheu, precum și a profetului Daniel, ne-au purtat simțămintele spirituale în dimensiunea timpului îndepărtat al altor oameni dinaintea noastră care l-au prevestit și așteptat pe Mesia, iar noi astăzi, cei prezenți în biserică și toți credincioșii creștini, ne bucurăm de împlinirea profețiilor și de prezența Mântuitorului în viața noastră.

Aș dori, să ne îndreptăm atenția, în acest an marcat de însemnate schimbări bisericești, asupra Evangheliei după Luca, care descrie cu atât de multă profunzime însemnătatea nașterii lui Isus în cotidianul unei lumi care își urmează cursul ei, cu oameni care îl caută, sau nu pe Dumnezeu. Întregă opera sa, evanghelistul o conține în coordonatele rugăciunii comunitare din Templu din Ierusalim. Evanghelia începe și se termină cu rugăciunea din Templu. Avem în capitolul 1 oferta de tămâie a preotului Zaharia care slujește și rugăciunea poporului care așteaptă afară. La

sfârșit, în cap. 24, îi vedem de asemenea pe apostoli, care îl laudă pe Dumnezeu

pentru tot ceea ce El a împlinit prin Isus; „erau în toată vremea în templu, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu”. Oferta de tămâie precede venirea Înaintemergătorului, la fel cum rugăciunea poporului, amintește Domnului de pactul și fidelitatea Sa, și de nevoia de a interveni în favoarea lui. Celebrările noastre liturgice și în special cea de astăzi, se înscrie în aceeași dinamică biblică a așteptării și împlinirii. Mântuitorul s-a născut, îl purtăm cu noi în suflet și ne predispunem pentru ceea ce va urma, sfințirea noastră și împlinirea definitivă. Sufletul omului, suspină după o împlinire mai profundă și viața noastră a tuturor se consumă între așteptări și împliniri, care toate împreună ne dau sensul existenței și surprind necesitățile cu adevărat importante din viața noastră. Biserica fiind în rugăciune permanentă, îl dorește pe Mântuitorul și îi predispune pe fiii ei, venirii Sale definitive.

Evenimentul nașterii lui Isus, așa cum este prezentat de sf. ev. Luca, nu are nimic extraordinar ca fenomen, totul se întâmplă în cursul evenimentelor istoriei, lumea își urmează cursul ei, oamenii sunt preocupați fiecare în parte de ale sale și sunt supuși condiționărilor vieții de fiecare zi. Doar îngerul, mesagerul lui Dumnezeu anunță păstorilor ceea ce s-a întâmplat: „iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul”¹, subliniind astfel, extraordinarul evenimentului în naturalețea lui. Avem așadar, un plan al istoriei ca o linie ce tinde spre infinit și un plan al lui Dumnezeu care intersectează istoria oamenilor și se realizează prin istoria oamenilor. Din planul istoriei noastre personale, iubiți credincioși, sper că fiecare dintre noi tinde spre planul lui

Dumnezeu, pentru ca el să se împlinească și prin noi și în felul acesta să ne regăsim în coordonatele existențiale ale drumului propriu în care pacea și mulțumirea sufletească ne însoțesc.

La fel ca în timpul nașterii lui Isus și astăzi, istoria își urmează cursul ei. Atunci era împăratul roman August care domina lumea și se prezenta ca un garant al păcii, ca un protector al popoarelor, voia să știe câți supuși are și de aceea ordonă un recensământ. Scopul acestuia era de a-i asigura sentimentul de putere, știind peste câți domnește și în același timp îi permitea colectarea taxelor mai eficient. Avem așadar, o lume și relații stabilite în funcție de economie și de influența politică, la fel cum astăzi preocuparea majoră se concentrează pe criza economică și pe țesătura planurilor partidelor politice. Am avut de asemenea, un recensământ care printre alte multe date necesare și importante, stabilește și numărul credincioșilor și procentajul pe care se poate sprijini fiecare cult în raportul său cu statul. Majoritatea, ca entitate își va justifica mereu toate drepturile și va tinde să-l marginalizeze pe minoritar, în logica precedenței numărului și cantității. Câți oare privesc dincolo de cifre, pentru a vedea persoanele care stau în spatele lor și pentru care nevoia de a fi recunoscut, acceptat și respectat ca persoană este mai importantă decât cantitatea de bunuri la care are drept.

Sfânta Fecioară împreună cu dreptul Iosif se supun ordinului împăratului și ajung la Betleem, orașul lui David, duși de nevoia de a împlini porunca și astfel planul lui Dumnezeu lucrează prin istoria oamenilor și tot prin ea se face cunoscut.

Preasfânta Născătoare, aduce pe lume copilul dumnezeiesc, fără ca ea să poată alege timpul și locul, circumstanțe mai bune, sau momentul potrivit al nașterii. Nu are loc în casele de oaspeți, nu este primită în societatea înaltă, nu-și găsește sălaș între oamenii preocupării doar de ei înșiși și de problemele lor și nu are nici un ajutor, ea însăși înfașă copilul și îl pune în iesle. Noi, credincioșii de azi, care avem atâtea așteptări, de la celălalt, de la părinți, de la familie, de la toți, cum ne predispunem sentimentele și cum ne comportăm? Ca și cei cărora totul li se cuvine, sau ca cei ce privesc cu disponibilitate spre nevoile celuilalt? Familia sfântă își găsește loc într-un adăpost al vitelor și Isus este pus într-o iesle. Înțelegem mai bine condiția Fiului lui Dumnezeu în lume și a omului drept pe pământ din cuvintele de mai târziu ale Mântuitorului: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul”².

Isus își începe drumul său pământesc într-un loc sărac și periferic, nici El, nici mama Lui nu au drumul deschis și succesul asigurat în lumea aceasta. Sunt săraci și fără pretenții și trebuie să-și găsească propriu lor drum, așa cum circumstanțele le permit.

Iubiți credincioși, în aceste condiții firești și în circumstanțele date ale vieții noastre personale și comunitare, în preocupările și grijile de fiecare zi, în tensiunea alegerii binelui și în satisfacția datoriei împlinite, celebrăm astăzi Nașterea Domnului. Am venit spre Biserică și participăm la sfânta și dumnezeiasca Liturghie cu tot ceea ce suntem în profundul ființei noastre, cu propria istorie

știută doar de noi și de Dumnezeu. Ceea ce face ca această zi și sărbătoare să fie deosebită, este tocmai misterul celebrat, faptul de a fi împreună și cântul colindelor care imită corurile îngerilor. Așa cum păstorilor, cei mai simpli oameni ai timpului, li s-a vestit noutatea care se afla în spatele unui eveniment firesc, așa colindele dau sens timpului pe care îl trăim și-l sărbătorim. Ei care la început s-au înfricoșat, li se anunță bucurie mare, ei fiind umili și curați cu inima, sunt primii destinatari ai veștii nașterii Mântuitorului și a misterului lui Dumnezeu. Pentru ei, misterul lui Dumnezeu se descoperă în contextul obișnuit al vieții lor și în felul acesta pot să-l intuiască, să-l perceapă mai bine și să înțeleagă că această naștere este pentru ei, că misterul este legat de viața lor și că nu este ceva impersonal sau inaccesibil. Regele și Creatorul Universului nu se găsește în palat, acolo unde ei nu au acces, ci în iesle, locul comun și binecunoscut de ei. Inima, ca centru al persoanei, este locul în care fiecare dintre noi are acces la misterul lui Dumnezeu și locul în care Creatorul și Mântuitorul se lasă intuit și perceput. Circumstanțele vieții noastre (lupta ta, sărăcia ta, speranța ta) sunt cele care ascund drumul concret și corect pe care suntem chemați să-l parcurgem în înțelegerea tot mai profundă a misterului Întrupării, ca drum împreună cu Dumnezeu.

Astăzi îl preamărim pe Dumnezeu cu aceleași cuvinte ale îngerilor care indică sensul pe care această sărbătoare o are pentru El și pentru oameni: „mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”³. Nașterea lui Hristos, sau venirea Mântuitorului la noi

trebuie să o primim și să o privim precum o inițiativă a Domnului prin care El dorește să-și arate dragostea și mila Sa. Ea este asemenea unui suflu nou care trebuie să se extindă și să ajungă la toți oamenii, iar pentru aceasta este nevoie și de participarea fiecărui doritor la această istorie. El aduce pacea, cine îl primește are pace.

Crăciunul nu este numai încântare și impresie, care atinge chiar și pe cei mai puțin credincioși sau nepracticanți, ci este înainte de toate sărbătoarea credinței profunde care ne invită de fiecare dată și în fiecare an să reflectăm, să „punem în inimă”⁴ asemenea Maicii Sfinte. Impresiile și sentimentele se schimbă, sau se consumă, însă atitudinea pozitivă alimentată de credință și coerența vieții, ca răspuns dat darului lui Dumnezeu, sunt cele care înnobilează și îmbogățesc persoana umană.

Iubiți credincioși, în timpul scurt care ne-a rămas până la începerea anului dedicat credinței, prin care întreaga Biserică este invitată de către Sfântul Părinte Papa să aprofundeze dimensiunea mântuitoare a acestei virtuți cardinale, perioadă catehetică, care va începe în toamna anului viitor, noi clerul și credincioșii din Eparhia de Maramureș, dorim să abordăm prin studiu și cateheză, să atingem și să simțim viața Bisericii. A ne îndrepta privirea și simțămintele spre Biserică, ca instituție divino-umană, ca popor al lui Dumnezeu⁵ care trăiește într-un loc determinat în unitatea mărturisirii aceleiași credințe și în împărtășirea cu aceleiași sfințele Taine, este un demers necesar pentru a înțelege atât specificitatea, cât și universalitatea Bisericii

noastre. Nu este întâmplător și nici rodul hazardului, faptul că aparținem, ne-am născut sau trăim în această Biserică martirizată, așa cum nu este indiferent unde ne propunem să ne mărturisim credința.

În contextul sărbătorii Crăciunului, lumina cerească și atenția credinciosului se îndreaptă spre Pruncul Sfânt care a venit în lume și spre familia acestuia din Nazaret care l-a primit, l-a ocrotit și l-a înconjurat cu dragoste. Comuniunea în familia sfântă era dată de prezența Fiului lui Dumnezeu întrupat, ca centru înspre care se îndrepta atenția, afectivitatea, datoria de îndeplinit, și de asemenea, de dragostea și respectul membrilor ei. Biserica, ca prezență în timp a Mântuitorului în sufletele celor care cred, este comuniune frățească și trup comun, cu o fizionomie concretă, o identitate proprie și un nume. Pe noi credincioșii greco-catolici, ne-a ales Domnul, prin părinții și înaintașii noștri să fim în această țară semnul vizibil al unității Bisericii lui Hristos și întrupare a Bisericii celei Una. Pentru aceasta, neavând noi vreun merit deosebit, decât statornicia în răbdare și dragoste față de istoria și misiunea ei, nu trebuie să ne înspăimântăm de ceea ce trăim, de tendința de marginalizare și de minimizare a istoriei și rolului acestei Biserici, ci să avem curaj și să privim realitatea cu ochii credinței.

Isus abia născut a trebuit să înfrunte împreună cu mama Lui și cu dreptul Iosif, pericolul persecuției lui Irod și exilul. Au fost conduși de înger⁶ în Egipt și mai apoi din nou înspre țara și patria lor. Dumnezeu însuși a avut grijă de ei și i-a călăuzit prin istorie, nu fără înfruntarea greutăților și a

adversităților celor cu care interacționau. Puterea politică și optica ei nu avea altă măsură pentru Regele nou născut, decât săraca lectură a realității în termeni de concurență și pericol, excluzând astfel logica credinței și posibilitatea primirii Lui ca dar și mântuire.

Aceste încercări nu i-au determinat pe membrii familiei sfinte nici să se separe, sau să urmeze alte căi și nici să-și caute locurile cele mai comode, ci au rămas fideli misiunii lor, în strânsă legătură cu Cel ce i-a mandatat și i-a călăuzit. Simțindu-ne și noi, parte a unei istorii de credință, în comuniune cu cei care ne-au precedat, cu siguranță că vom avea mai mult entuziasm și vom ști să privim cu seninătate condițiile istorice neprielnice, pentru a merge înainte înspre împlinirea voinței Domnului. Lucrarea Lui nu poate fi zădărnicită de nimeni, poate fi probabil amânată, însă nu oprită. Sunt încredințat că privind la Biserică, ca la o mamă, fiecare va găsi modul cel mai potrivit de a se raporta la ea și prin ea oamenilor care o alcătuiesc și o zidesc. O accentuare a vieții spirituale în condițiile și circumstanțele date, poate fi drum comun de apropiere în iubire și speranță.

Rămân recunoscător fiecăruia dintre dumneavoastră, pentru credința și devotamentul pe care le manifestați, pentru rugăciunea pe care o faceți și pentru grija pe care o aveți pentru Biserică. Cât timp ne vom identifica cu ea și o vom simți ca parte din sufletul nostru, nu ne va fi greu să o urmăm, știind că îl urmăm pe Domnul, ci o vom face cu seninătate și dragoste, intuind prin ea drumul nostru spre mântuire. Credința este lumina care ne ajută să vedem dincolo de realitățile

istorice și în spatele fenomenelor acesteia. Așa cum păstorii venind la Betleem dorind să vadă minunea ce li s-a vestit, au văzut doar un copil nou născut înfășat în iesle, dar au crezut că El este Mântuitorul lumii, tot așa fiecare credincios este chemat să vadă realitățile mai profunde care sunt prezente în Biserică, în celebrarea sfințelor Taine și în modul cum ni se propun și se dăruiesc ca întâlnire cu Domnul. Ei „văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori”⁷.

Ajunși la acest moment solemn al sărbătorii, doresc să vă urez tuturor, familiilor dumneavoastră și celor dragi, Sărbători sfinte și binecuvântate, cu alese haruri cerești, cu bucurie și pace!

La mulți și sfinți ani!

Cu părintească dragoste,

† Vasile

Episcop de Maramureș

Dată în Baia Mare, din reședința noastră episcopală, la marea Sărbătoare a Nașterii după trup a Domnului și Dumnezeuului nostru Isus Hristos, în Anul Domnului 2011, în cel dintâi an în scaunul arhieresc al Eparhiei de Maramureș.

¹ Luca 2,10

² Luca 9,58

³ Luca 2,14

⁴ Luca 2,19

⁵ Consituția dogmatică a Conciliului Vatican II,

Lumen Gentium, n.2

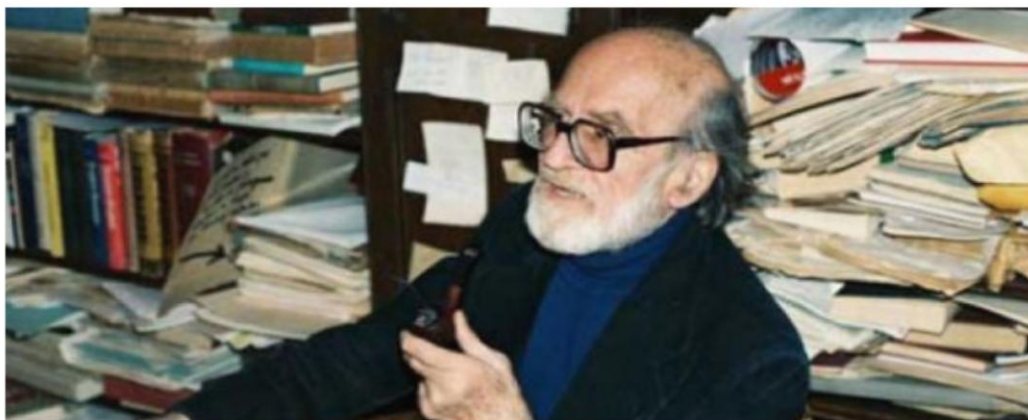
⁶ Matei 2,13

⁷ Luca 2,17-18

Mircea Eliade – Anii de maturitate

În 1940, Eliade este atașat cultural la Londra, apoi la Lisabona. Venirea comuniștilor la conducerea României după 1944, îl determină să ia calea exilului: astfel se stabilește la Paris, predând la *Ecole des Hautes etudes* de la Sorbona, devenind unul dintre cei mai importanți istorici ai religiilor, cu precizarea că Mircea Eliade a fost mai mult un *comparatist* decât un *istoric* în

scriere. Întâlnindu-l pe C. G. Jung, descoperă interpretări comune, fiind frapat de importanța arhetipului. Se angajează pe o nouă cale, aceea a identificării transcendentalului în conștiința umană, aceasta fiind orientarea decisivă către studierea sacralului, simbolului și mitului, fiind convins că numeroase fenomene istorico-religioase ale umanității nu sunt

sensul pur al cuvântului.

La Paris publică celebra lucrare *Tratat de istoria religiilor* (1949). Examinând simbolismul apelor, pietrelor și al plantelor, Eliade evidențiază ideologia proprie fiecărei religii și mai pe larg al religiei ca atare, în opoziție cu domeniul profanului.

În cercetările sale, Eliade descoperă două categorii de oameni: *homo religiosus* (omul religios), cu universul său spiritual, care crede într-o realitate absolută – sacralul – și își asumă în lume un mod de existență specific; și *homo areligiosus* (omul nereligios), care refuză transcendentalul. Cercetarea gândirii omului religios îl face să se intereseze mai mult de popoarele fără

decât expresii variate ale celor două experiențe religioase fundamentale.

Începând cu anul 1957, Mircea Eliade se stabilește la Chicago, unde funcționează ca profesor de istorie comparată a religiilor la Universitatea *Loyola*. Reputația sa crește cu fiecare an și cu fiecare nouă lucrare apărută, devenind membru al unor instituții ilustre ale lumii și primind mai multe doctorate *honoris causa*.

Ca istoric al religiilor, Eliade a pus accentul asupra conceptului de *spațiu și timp sacru*. Spațiul sacru este în concepția lui Eliade centrul universului, pe când timpul sacru este o repetiție a elementelor de la originea lumii, iar lumea considerată ca

orizontul unui anume grup religios. În această concepție ființele umane *arhaice* erau orientate în timp și spațiu, ceel moderne ar fi dezorientate. Dar și în omul modern ar exista o dimensiune ascunsă, subconștientă, guvernată de prezența secretă a unor profunde simboluri religioase. Catedra de istoria religiilor de la Universitatea din Chicago îi poartă numele, ca dovadă a vastei sale contribuții la literatura specializată din acest domeniu. La catedră i-a urmat asistentul său, Ioan Petru Culianu, un alt savant român de talie internațională.

Din 1976, începe publicarea operei științifice capitale, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, în trei volume, pentru care statul francez i-a acordat Legiunea de Onoare, iar Academia Franceză premiul *Bordin*. Lucrarea sa este o vastă sinteză a principalelor manifestări ale omului religios, din preistorie până astăzi. Analizând unitatea fundamentală a fenomenelor religioase, autorul subliniază ineputabila unitate a expresiilor lor.

În ultimii ani de viață, în pofida problemelor sale de sănătate deloc neglijabile, a continuat să studieze și să scrie cu același entuziasm și pasiune. Mircea Eliade a murit la vârsta de 79 de ani, la 22 aprilie 1986, la Chicago.

Mircea Eliade în statistici

În cele ce urmează dorim să prezentăm pe baza statisticilor realizate în ultimii ani ce reprezintă pentru români numele lui Mircea Eliade. Prima dovadă ne-o oferă site-ul www.mariromani.ro, pe care se găsește întreaga informație referitoare la un foarte cunoscut și mediatizat proiect lansat de televiziunea publică, împreună cu postul de radio *Europa FM*, în încercarea de a

descoperi acea personalitate care a întruchipat, în cel mai înalt grad, valorile umanității, cunoașterii sau a acțiunii, în spațiul românesc, după cum aflăm chiar din prima pagină a site-ului.

În anul 2006 din luna mai până în octombrie, publicul a fost invitat să-l numească și să-l susțină pe acela care – în viziunea lui – ar fi cel mai mare român al tuturor timpurilor, personalitatea reprezentativă a națiunii, personajul providențial, personajul-simbol al României. Sintagmele aparțin moderatorului emisiunii *Mari români* de la postul de radio *Europa FM*, Robert Turcescu. În Top 10, Mircea Eliade se găsește printre finaliști, pe poziția a 7-a, surclasându-i pe Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncuși și Nadia Comăneci. Ceilalți șase sunt: Ștefan cel Mare, Carol I, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Richard Wurmbbrand și Ion Antonescu.

Criteriul pe baza căruia s-a votat a fost valoarea. Fiecare dintre cei care au dorit să participe la campania televiziunii naționale a putut să-și exprime părerea în privința ideii de valoare, pentru sine însuși, pentru țară sau pentru națiune. În etapa finală, pe baza sugestiilor oferite de către participanți au fost stabilite cinci criterii de valoare: *curaj, geniu, măreție, abilitate de conducător, moștenire spirituală*. Mircea Eliade reprezintă imaginea ultimului criteri.

Fără a face o analiză sociologică a rezultatelor votului, remarcăm faptul că Mircea Eliade este resimțit în prezent ca o *marcă identitară*, mai mult decât Alexandru Ioan Cuza, deasupra căruia se plasează în acest top. Cu ani în urmă, un sondaj al Institutului Național pentru studierea opiniei publice și marketing (INSOMAR) dat publicității în iunie 1999 dezvăluia faptul că

românii consideră prima personalitate istorică cu influență pozitivă în viața românilor pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Chiar dacă sondajul respectiv avea în vedere numai personalități istorice, compararea rezultatelor poate prilejui câteva observații interesante. Mai întâi, aceea că opinia publică nu este imuabilă, dimpotrivă ea dovedește o relativă mobilitate, întrucât o personalitate ce ocupase prima poziție a fost clasată – la distanță de doar 7 ani – în partea de jos a topului, mai exact pe locul 8.

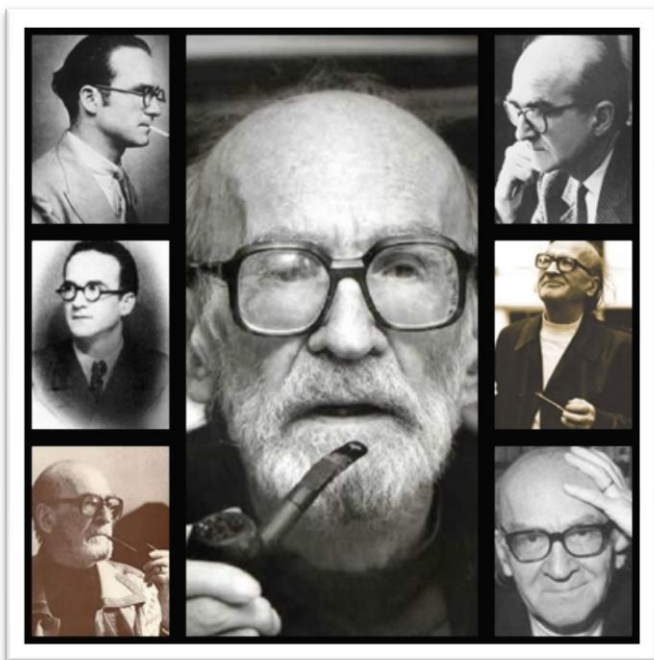
Toate aceste clasificări nu spun altceva decât despre modul în care românii își asumă trecutul, istoria, cultura. A-l plasa pe Mireca Eliade înaintea lui Alexandru Ioan

Cuza înseamnă a valoriza cultura sau moștenirea spirituală, sintagmă utilizată în cadrul programului inițiat de Televiziunea Română. Prin proiectul mai sus amintit «televiziunea publică își asumă o miză generoasă: redobândirea statutului de formator al opiniei publice», după cum afirma Tudor Giurgiu, directorul general al Televiziunii Române în anul 2006, în cadrul emisiunii-pilot din seria *Mari români*. Afirmatia arată limpede faptul – de altfel binecunoscut – că radioul și televiziunea sunt principalele

canale prin care se pot forma sau maipula opinii, se pot construi și promova imagini, mituri sau mărci identitare. Nu sunt singurele, însă. Mijloacelor tradițional numite *media* li se adaugă și internetul.

Pe lângă presa scrisă și vorbită vom face apel la acele canale media care se găsesc exclusiv sub formă virtuală, cum este cazul site-ului www.xperts.ro. Acesta prezintă un top al celor mai accesate *mărci* românești pe internet. Clasamentul a fost realizat în urma unui studiu făcut de Brand Academy în februarie 2007, având ca scop identificarea primelor 25 de *branduri* românești ca nivel de expunere pe Internet, precum și identificarea categoriilor de care aparțin aceste branduri, pentru a înțelege care sunt domeniile de competență ale României.

Mircea Eliade se află pe locul 5 în acest top, imediat după soluția antivirus Bitdefender, Dacia (producător de

autoturisme), Ana Aslan (marcă de produse cosmetice) și soluția antivirus Rav. În urma lui Mircea Eliade se clasează fotbalistul Adrian Mutu, apoi poetul Mihai Eminescu, soprana Angela Gheorghiu și compozitorul

George Enescu. Este adevărat, din punctul de vedere al realizatorilor studiului topul interesează în măsura în care structura sa pe categorii relevă faptul că economia este *domeniul lider* în procesul de generare a celor mai puternice branduri românești (54% dintre mărcile clasate provenind din această categorie). Totuși se poate remarca faptul că, în clasament, cultura deține poziția a doua, cu 21% din cele mai căutate nume românești, în în cuprinsul acestui segment, pe prima poziție se află Mireca Eliade. În acest top, savantul se situează detașat înaintea lui Mihai Eminescu. În plus, este tratat ca un *brand românesc*, cu alte cuvinte ca o marcă identitară.

Este evident faptul că programul *Mari români* se adresa unor categorii mai largi de populație, fiind difuzat atât prin canale media clasice (televiziune, radio, presa scrisă), cât și prin cele moderne (internet), iar voturile se puteau trimite prin telefon fix (apel gratuit în rețeaua Romtelecom), prin SMS (tarif normal), prin completarea unui cupon gratuit din ziarul *Evenimentul zilei*, sau în fine, prin internet. În schimb, topul realizat de Brand Academy se adresează unui segment mai îngust de populație, mai precis utilizatorilor de internet. În acest caz, este vorba despre un public relativ tânăr și instruit, provenind îndeosebi din zone urbane. Faptul că Mircea Eliade se plasează în acest top îndată după domeniul economic în fruntea celui cultural, depășindu-l cu câteva locuri pe Eminescu, indică un interes crescut al acestui segment de public față de opera, viața sau personalitatea savantului. Având în vedere schimbarea socială, modernizarea rapidă și dinamica accelerată a societății românești, în contextul integrării României în Uniunea

Europeană, se poate prevedea ca, într-un răstimp nu foarte îndepărtat – de ordinul zecilor de ani – tocmai utilizatorii de internet să devină majoritari.

Pe site-ul <http://100intrebări.net>, la întrebarea «Care sunt cele trei cărți pe care le-ai lua pe o insulă pustie?», în aprilie 2007, din cele 14 răspunsuri înregistrate, 3 se refereau la Mircea Eliade, acesta reprezentând cel mai mare număr de nominalizări pentru un autor în intervalul amintit. Menționăm că și în celelalte luni ale anului 2007, precum și în cursul anului 2006, Mircea Eliade a fost cel mai frecvent nominalizat, în cadrul acestui forum.

În aprilie, 3 bloggeri declarau că vor să ducă pe o insulă pustie unul *Maitreyi*, altul *Nuntă în cer* iar cel de-al treilea *Istoria credințelor și ideilor religioase*. Niciunul nu pomenește cărți de pozie, niciunul nu ia cu sine Eminescu. Din literatura română mai sunt numiți 4 prozatori: Ionel Teodoreanu, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu și Marin Preda. Dintre scriitorii străini, sunt menționați Boccaccio, Nikos Kazantzakis, W. Faulkner, J. Joyce, Cohelo, Defoe (normal pe o insulă pustie *Robinson Crusoe* nu putea să lipsească), Dostoievsi, Umberto Eco, Patrik Süskind, John Fowles. În plus este menționată de două ori Biblia. Merită reținut faptul că singur Eliade are parte de 3 nominalizări, ceilalți doar de una sau – în cel mai bun caz – de două (Biblia, John Fowles, Cohelo și Ionel Teodoreanu). Nu dorim să discutăm, evident, gusturile și preferințele literare, ci remarcăm doar atât : bloggerii citesc și le place, de vreme ce doresc să ia pe o insulă pustie, Mircea Eliade.

(va urma)

Pr. Serafim VESCAN Iulian

Pelerinaj la Monte Sant'Angelo și San Giovanni Rotondo

Prin osteneala și sub îndrumarea Părintelui Serafim, parohia Roma Nord – Euclide, a organizat un pelerinaj în perioada 5-6 noiembrie a.c., la sanctuarul *Sfântul Arhanghel Mihail* (Monte Sant'Angelo – Puglia) și la sanctuarul *Sfântului Pius din Pietrelcina* (Padre Pio) din localitatea San Giovanni Rotondo, aceiași regiune.

Cu prilejul acestui pelerinaj, cei 75 de pelerini, osteniți de munca fizică de peste săptămână, însă cu o dragoste ferventă pentru Dumnezeu și pentru Biserica Sa, au pornit la drum sâmbătă în jurul orelor 22:00. Pe parcursul drumului, numele Sfintei Treimi a fost invocat și lăudat prin rugăciunile Vecerniei, a Paraclisului, precum și prin varietatea pricesnelor cântate de pelerinii români proveniți din diferite zone ale României.

În jurul orelor 7:00 pelerini au îmbrăcat

haină de sărbătoare prin taina spovedaniei, pentru a participat la *Banchetul Euharistic* celebrat la sanctuarul *Sfântul Arhanghel Mihail*, succedat de rugăciunea Parastasului și de o agapă frățească.

În continuarea evenimentelor, studenții colegiului Pio Romeno au prezentat istoricul și teologia sanctuarului care a luat naștere în jurul unei peșteri naturale, la sfârșitul secolului V, peșteră în care astăzi se află o statuie a arhanghelului, sculptată în marmură de Carrara, care îl reprezintă pe *marele Voievod* în poziție de luptă, zdrobind sub picioare pe diavol.

După un moment de rugăciune în grotă, pelerinii au pornit către sanctuarul lui Padre Pio. Noua criptă care adăpostește corpul sfântului stigmatizat, a lăsat pelerinii fără cuvinte și plini de emoție, fie datorită mozaicului care împodobește cripta, operă a lui Marko Rupnik și a colaboratorilor săi, printre care ne-am bucurat să aflăm ca este și un român Radu Roșu, fie datorită prezenței corpului celui care mijlocește către Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre.

Drumul înspre casă a fost un prilej oportun pentru pelerinii care au dorit să își

împărtășească gândurile, dorințele și experiențele trăite în aceste locuri sacre. Pelerinajul s-a încheiat cu recitarea Rozariului (misterul de mărire), mulțumind

lui Dumnezeu pentru harurile primite, ale căror roade sperăm că se vor vedea în viitor.

Marius Andrei FODOR

Ziua națională a României sărbătorită în parohia de la Euclide-Roma-Nord (4 decembrie 2011)

Parohia noastră, pe lângă activitățile strict spiritual-caritative în care este implicată, amintește credincioșilor pe parcursul anului de momentele importante ale țării noastre, pentru a fi *într-un singur*

Alexandru Pop și Dumitru Petrovan. A fost prezent în mijlocul nostru și Preasfințitul Francesco Cuccarese, Episcop emerit de Pescara, care la sfârșitul slujbei a ținut predica, axată pe evanghelia duminicii, și

cuget și într-o singură simțire cu frații noștri din Patrie. Un asemenea moment important a fost ziua națională a României, sărbătorit în duminica de după 1 decembrie, în parohia din Piața Euclide, prin celebrarea Sfintei Liturghii, urmat apoi de un concert de colinde și de alte activități cultural-artistice și la sfârșit de o agapă fraternală.

Sfânta Liturghie a deschis momentul festiv al zilei, fiind celebrată de Părintele Serafim, alături de preoții greco-catolici din Roma: Cristian Crișan, Vasile Gorzo, Ioan

anume a vindecării femeii gârbove de către Isus (Lc 13,10-17). La Liturghie au fost prezenți și seminariștii Colegiului Pontifical *Pio Romeno* din Roma, care prin prezența lor numeroasă au dat un suflu nou celebrării liturgice.

Părintele Serafim, în calitate de preot al parohiei greco-catolice din Piața Euclide, după ce a mulțumit tuturor celor prezenți, a spus câteva cuvinte despre semnificația zilei de 1 decembrie, ziua unității naționale a poporului român și despre personalitățile ecleziastice și politice de atunci care au fost

prezente la acele evenimente istorice. Între acestea a fost amintit Episcopul greco-catolic de Cluj-Gherla, Cardinalul Iuliu Hossu, care a citit la 1 decembrie, la Alba Iulia în fața Marii Adunări Naționale Proiectul de Rezoluție a Unirii românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească cu România. Cardinalul Hossu a rămas un punct de referință pentru noi, nu doar pentru memorabilele cuvinte rostite la Alba Iulia, cât mai ales pentru tăria credinței sale catolice, pentru care a fost prigonit și încarcerat de autoritățile comuniste de mai târziu. Rămân perene pentru profunzimea lor cuvintele sale spuse în detenție: *Credința noastră este viața noastră.*

Pentru că erau prezenți și invitați italieni, Părintele Serafim a făcut o paralelă între unificarea Italiei de acum 150 de ani și cea a României, petrecută în două etape, la 1859 și la 1918.

După încheierea Sfintei Liturghii, în sala de conferințe a urmat un concert de colinde susținut de corala Colegiului Pontifical *Pio Romeno*, condusă de Maestrul Andrei Roman. La acest moment a fost prezent și Excelența Sa Domnul Bogdan Tătaru-Cazaban, Ambasadorul României pe lângă Sfântul Scaun, alături de Eugen Testeleac, președintele Asociației românilor din Italia împreună cu un grup de studenți de la Universitatea *Sapientia mundi*.

Pentru că vremea a fost prielnică, pe terenul de sport din curtea parohiei s-a ținut cel de-al doilea moment artistic, susținut de un grup folcloric de la Făgăraș, care a prezentat dansuri tradiționale din sudul Transilvaniei. Parohienii noștri au pregătit poezii și cântece potrivite momentului sărbătorit, precum și o scenetă la final, având ca temă Nașterea Domnului. Înainte de a merge la masă, întreaga asistență a cântat *Hora Unirii*.

După încheierea programului artistic invitații împreună cu parohienii noștri au fost conduși în sala rotundă unde s-a servit prânzul. A urmat și aici un moment muzical de colinde tradiționale susținut de un grup de copii din parohie pregătit de studentul teolog Marcel Achim. S-au mai recitat și poezii, atât în limba română, cât și în limba italiană, la care s-au adăugat diferite colinde specifice zonelor istorice românești, de către un grup de credincioase din parohie.

Sărbătoarea națională a României a adunat încă o dată poporul lui Dumnezeu în parohia noastră din Piața Euclide din Roma, în comuniunea din jurul Sfântului Altar, dar și în ceea ce a urmat, la agapa frățească, având aceleași simțiri pe care le-a exprimat autorul *Horei Unirii*:

*Eu ți-s frate tu mi-ești frate
În noi doi un suflet bate.*

Andrei ROMAN

Gânduri de Crăciun

Crăciunul este un moment în care dăruiești cadouri celor dragi, dar atunci când ești departe și dorești să le arăți dragostea și afecțiunea ta este greu să pui cadourile sub brad. Totuși, poți fi sigur că vei fi prezent în inima și în gândul lor într-

un moment foarte special, acela al Nașterii Domnului nostru Isus Hristos.

Puțini mai sunt pașii pe care-i avem de făcut până la Betleem, acel loc binecuvântat, luminat de stea, unde vedem păstorii, magii și îngerii împreună

închinându-se și lăudând pe Pruncul Isus născut în grajdul vitelor, în ieslea boiler. Magii nu s-au descurajat, continuându-și drumul călăuziți de steaua care mergea înaintea lor, având o dorință fierbinte: aceea de a-l vedea, de a-l cunoaște și de a i se închina Domnului, oferindu-i daruri: aur, smirnă și tămâie, dar mai presus de toate credința lor.

Tot așa și noi trebuie să ne ridicăm, să depunem un efort, să ne sacrificăm și să credem, să căutăm împreună Pruncul și pe mama lui, care este și mama noastră a tuturor. Să urmăm și noi ca și magii de odinioară steaua care ne arată drumul spre ieslea în care se naște Domnul, să ne închinăm lui și să-i aducem daruri, nu aur

sau nestemate, ci inima noastră curată, faptele noastre bune și credința care valorează mult mai mult.

Pruncul Isus și Maria ne așteaptă și ne vor ajuta să parcurgem acest drum care este viața noastră, călăuziți de steaua de la Răsărit și de îngerul trimis de Domnul să ne lumineze calea cu iubire și să nu ne fie teamă că ne vom rătăci, având inima curată.

Hristos se naște și ne așteaptă să ne îndreptăm pașii spre el. Veniți cu toții la Betleem să-l vedem, să-l adorăm, să ne închinăm lui și Maicii Sfinte.

Crăciun fericit cu multă iubire și pace între noi. *Veniți la Viflaim!*

Maria ANDREICA

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

08.12.2012: Consacrarea episcopala a Preasfinției Sale Claudiu Lucian Pop

În dimineața zilei de 8 decembrie 2011 în biserica „Santi Biagio e Carlo ai Catinari” din Roma, a avut loc Consacrarea într-un episcopat a Preasfinției Sale Claudiu Lucian Pop, Episcop al Curiei Arhiepiscopiei Majore a Bisericii Greco-Catolice din România.

Episcopii consacrotori au fost Eminentă Sa Cardinalul Leonardo Sandri, Prefectul Congregației pentru Bisericile Orientale din Roma, avându-i alături pe Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcop de Oradea Mare, delegat al Preafericitului Lucian Mureșan, Arhiepiscopul Major al Bisericii Greco-Catolice, și Preasfinția Sa Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj.

Au participat ceilalți episcopi greco-catolici, episcopi romano-catolici din România, precum și înalți reprezentanți din structurile Sfântului Scaun și oficialități din partea Statului român, precum și episcopul ortodox român din Italia, Preasfinția Sa Siluan.

Răspunsurile la Dumnezeiasca Liturghie au fost oferite de Corala Colegiului Pontifical „Pio Romeno”. Credincioșii prezenți în număr mare reprezentau îndeosebi parohiile greco-catolice române din diaspora.

La momentul liturgic prescris, în timpul cântării Sfinte Dumnezeule, Preasfinția Sa Claudiu Lucian Pop a recitat mărturisirile de credință în fața celor trei episcopi consacrați, după care s-a făcut înconjurarea mesei altarului, urmată de punerea mâinilor Eminenței Sale și a celorlalți doi episcopi co-consacrați, și de înveșmântarea noului arhieru. După cuvântul de învățătură, Cardinalul Sandri i-a dăruit noului Episcop un engolpion și un inel episcopal, pe care sunt încrustate cuvintele Sf. Ignațiu al Antiohiei: „*Amor meus crucifixus est*”.

Preasfinția Sa Virgil a dat citire mesajului trimis de Preafericitul Lucian Mureșan. Cu această ocazie, Secretarul de Stat Cardinalul Tarcisio Bertone a trimis un mesaj din partea Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea însoțit de binecuvântarea apostolică pentru toți cei prezenți la

consacrația noului episcop. În mesajul său, Sfântul Părinte i-a urat noului arhieru bun venit în colegiul episcopal. O icoană cu Maica Domnului a fost oferită Cardinalului Leonardo Sandri din partea Sinodului Bisericii Greco-Catolice din România.

După cuvântul său de mulțumire, noul ierarh i-a binecuvântat pe toți cei prezenți.

Celebrarea liturgică a fost transmisă în direct de către Radio Maria România, prin bunăvoința directorului Pr. Doru Popovici.

În ziua următoare, vineri 9 decembrie 2011, Ambasada României pe lângă Sfântul Scaun a oferit o recepție în onoarea noului episcop, la care au luat parte Cardinalul Leonardo Sandri și colaboratori ai Congregației pentru Bisericele Orientale, episcopii greco-catolici și romano-catolici prezenți, precum și alte oficialități. Cu această ocazie Excelența Sa Ambasadorul Bogdan Tătaru-Cazaban, i-a mulțumit Preasfinției Sale Claudiu Lucian Pop pentru fructuoasa colaborare dintre instituția pe care o conduce și Colegiul „Pio Romeno”. (corespondență semnată pentru BRU.ro de Pr. Cristian Crișan)

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

14.12.2011: Reuniune a Coisiei Sinodale pentru redactarea Dreptului Particular

Marți, 13 decembrie 2011, la sediul Curiei Arhiepiscopale Majore din Blaj, a avut loc întâlnirea comisiei sinodale pentru redactarea dreptului particular al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică. La întrunire au participat PS Alexandru Mesian, președintele Comisiei pentru Redactarea Dreptului Particular (CSDP); pr. Alexandru Ploștinăru, vicar

Cuprins

Scrisoare Pastorală la sărbătoarea Nașterii Domnului	2
Mircea Eliade – Anii de maturitate.....	7
Pelerinaj la Monte Sant'Angelo și San Giovanni Rotondo.....	13
Ziua națională a României sărbătorită în parohia de la Euclide-Roma-Nord (4 decembrie 2011).....	14
Gânduri de Crăciun.....	15

Sommario

Lettera pastorale nella festa della Nascita del Signore	2
Mircea Eliade – Gli Anni della maturita	7
Pelegrinaggio a monte Sant'Angelo e a San Giovanni Rotondo	13
La festa nazionale della Romania celebrate nella parrocchia Euclide Roma-Nord (4 dicembre 2011)	14
Pensieri per il Natale	15

Director al revistei și redactor:

pr. Serafim VESCAN Iulian;

Tehnoredactori:

Andrei ROMAN, Andrei MĂRCUȘ;

Fotografii:

Rocco Mario POLLA

Colaboratori:pr. Serafim VESCAN, Maria ANDREICA
Andrei ROMAN, Marius Andrei FODOR**Preot Serafim VESCAN Iulian:****PAROHIE:** Basilica Sacro Cuore
Immacolato di Maria ai ParioliVia Sacro Cuore Immacolato di Maria 5,
00197 ROMA**ACASĂ :** Via Sacro Cuore Immacolato di
Maria ai Parioli, nr. 5, Piazza Euclide**Mobil:** 3497307782 ;**Tel./Fax:** 068070359**E-mail:** padreserafino2001@yahoo.it

Programul Bisericii

Duminică:

- ✓ 8:40 – 9:50 – Utrenie sau Acatist
- ✓ 10:00 – 11:30 – Sfânta Liturghie
- ✓ 12:00 – 13:00 – Părăstase și alte rugăciuni
- ✓ Spovedanii – în timpul Utreniei și după Sfânta Liturghie
- ✓ Sfântul Maslu – în prima duminică din fiecare lună, la orele 12

Alte activități: - Conferințe pe teme de actualitate spre folosul credincioșilor

- ✓ Pelerinaje organizate în diferite locuri din Italia
- ✓ 12:00 – Cateheză cu tinerii și pregătire pentru Sfânta Împărtășanie solemnă
- ✓ 12:00 – Cateheză pentru Botez sau pentru Cununie

În timpul săptămânii Părintele Serafin Vescan poate fi găsit în Biserica mare, în următorul program:

- ✓ 8:00 – 8:30 – Spovedanii
- ✓ 8:30 – 9:10 – Sfânta Liturghie (zilnic)
- ✓ Joi, 16:00 – 17:00 – slujba Paraclisului
- ✓ Vineri, 16:00 – 17:00 – Calea Crucii
- ✓ Duminică seara, 18:20 – 20:45 – Spovedanii

